

ת"פ 29164/09/14 - מדינת ישראל נגד איגור גלר, דוד סמרטנקו

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 29164-09-14 מדינת ישראל נ' גלר(עציר) ואח' 8.7.15.

בפני	כבוד השופט כמאל סעב
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמים	1. איגור גלר (עציר) 2. דוד סמרטנקו

בשם המאשימה: עו"ד אבי אורזן

בשם נאשם 1: עו"ד דן גלעד

בשם נאשם 2: עו"ד גבי שמואלי

גזר - דין

פתח דבר

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום המתוקן שסומן באות "א" וזאת כדלקמן:

נאשם 1:

2. הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של **קשירת קשר לפשע**, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה של **שוד בנסיבות מחמירות**, לפי סעיפים 402(ב) ו- 29 לחוק העונשין, עבירה של **תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות**, לפי סעיפים 380, 382(א) ו- 29 לחוק העונשין ועבירה של **היזק בזדון** לפי סעיפים 452 ו- 29 לחוק העונשין.

נאשם 2:

3. הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של **קשירת קשר לפשע**, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין ועבירה של **שוד בנסיבות מחמירות** לפי סעיפים 402(ב) ו- 29 לחוק העונשין.

4. על פי הסדר הטיעון, הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעו בדין. הסדר הטיעון לא כלל מסגרת עונשית.

עובדות כתב האישום המתוקן:

5. ט.פ., ילידת שנת 1950 - (להלן: "המתלוננת"), וד. פ. הינם בני זוג שהתגוררו בעת האירוע בדירה ברחוב הנרייטה סולד שבקרית אתא - (להלן: "הדירה").

6. חיים ביניאשוילי - (להלן: "חיים"), מתגורר בסמוך לדירה ומכיר את ד.פ.

7. במועד שאינו ידוע למאשימה, עובר ליום 14.8.14 קשרו הנאשמים קשר ביניהם ובין גיה ביניאשוילי - (להלן: "גיה"), וחיים לבצע שוד בדירה - (להלן: "הקשר"), תוך שהם מתכננים להתחלק ביניהם באופן שווה בשלל שישדדו מהדירה.

8. בהתאם לקשר ולשם מימוש, ביום 14.8.14 בשעה 19:20 לערך, הגיעו הנאשמים וגיה ברכבו של נאשם 2 מסוג יונדאי מ.ר 3669361 - (להלן: "הרכב"), אל סמוך לדירה כאשר גיה נושא תיק ובתוכו אקדח צעצוע, כפפות, גרביונים ומוט ברזל. חיים המתין לנאשמים ולגיה בסמוך לדירה.

9. חיים, גיה והנאשמים התפצלו, כך שנאשם 1 וגיה נכנסו לדירה על מנת לבצע את השוד, חיים המתין מחוץ לדירה על מנת לתצפת ולהתריע אם ד.פ. יחזור לדירה ונאשם 2 המתין מחוץ לדירה ברכב על מנת למלט מהמקום את נאשם 1 וגיה לאחר השוד, כשהוא לא רואה את הנעשה בדירה.

10. לאחר מכן, נכנסו נאשם 1 וגיה לדירה כשעל פניהם הגרביונים אותם הביא גיה כשהאחרון אחז באקדח צעצוע; אז, הבחינו נאשם 1 וגיה במתלוננת, התקדמו לעברה וקשרו בכוח מטפחת לפיה על מנת שלא תוכל לזעוק לעזרה.

11. בהמשך לכך, נאשם 1 וגיה היכו קשות את המתלוננת בפניה באגרופיהם עד אשר המתלוננת איבדה את הכרתה וזאת בכדי למנוע מהמתלוננת להתנגד למעשיהם או להזעיק עזרה.

12. נאשם 1 וגיה ערכו חיפוש בדירה תוך שהם שוברים כוסות, פמוטים, מוציאים את התכולה מארונות הדירה וגורמים לאי סדר בדירה.

13. כל אותה עת, תצפת חיים בכדי לאבטח את מעשה השוד ולוודא כי ד.פ. אינו חוזר לדירה ונאשם 2 המתין בסמוך לדירה בכדי למלט את החבורה מהמקום.

14. לבסוף, נמלטו נאשם 1 וגיה מהדירה תוך שהם נושאים ונוטלים איתם ארנק ובו כ- 60 ₪, כרטיס "תו זהב" ומסמכים אחרים וכן נשאו ונטלו שרשרת זהב שענדה המתלוננת על צווארה, שני צמידי זהב וטבעת זהב מהדירה, כל זאת בכוונה לשלול את הרכוש שלילת קבע.

15. בצאתם מהדירה, נכנסו נאשם 1 וגיה וכן חיים לרכבו של נאשם 2 ונמלטו מהמקום, תוך שהם בודקים מה השלל שנלקח וכיצד ניתן לחלקו ביניהם.

16. כתוצאה ממעשיהם של נאשם 1 וגיה, נגרמו למתלוננת חתך בשפה התחתונה, חתך בקרקפת, המטומות ונפיחות בפנים ונפיחות בעפעפיים.

17. המתלוננת אושפזה בבית החולים רמב"ם בחיפה עד יום 20.08.14 ועד למועד הגשת כתב האישום, לא חזרה להתגורר בדירה עקב חרדה.

תסקירי שירות המבחן:

18. בעניינה של המתלוננת הוגש תסקיר קורבן ובעניין נאשם 2 הוגש תסקיר מבחן.

לבקשת הנאשמים ובהתחשב בגילם והגם שאין חובה עפ"י דין להורות על הגשת תסקירים, נעתרתי לבקשה והוריתי לשירות המבחן להגיש תסקירים.

תסקיר לגבי נאשם 1:

19. חרף האמור לעיל ועל פי בקשתו של נאשם 1 שחזר בו בשלב מאוחר מבקשתו הקודמת להגשת תסקיר, הורתי לשירות המבחן שלא להכין ולהגיש תסקיר בעניינו.

תסקיר לגבי נאשם 2:

20. מהתסקיר עולה כי הוא בן 32 שנים, נשוי ואב לשלושה ילדים בטווח הגילאים 3-6, טרם מעצרו התגורר עם משפחתו בנצרת עילית. כיום שוהה במעצר בית במגדל העמק בדירה אשר אשתו ודודיו שכרו.

21. הנאשם יליד אזרבייג'ן, עלה ארצה עם משפחתו בגיל 8 בשנת 1990. משפחת מוצאו מונה זוג הורים ו- 4 ילדים כשהנאשם הבכור מביניהם. הוריו התגרשו בשנת 2011, אמו מתגוררת בקריית חיים ועובדת בטיפול בקשישים, אביו מתגורר בנצרת עילית ועובד במפעל במגדל העמק.

22. בעת לימודיו בחטיבת הביניים אובחן כסובל מבעיות קשב וריכוז והחלו אצלו בעיות התנהגות. בסיוע גורמי הרווחה עבר לפנימייה בה סיים 12 שנות לימוד.
23. לדבריו במהלך לימודיו היה מעורב במספר מקרי אלימות בפנימייה ואף הורשע בעבירת מין, בגין מעשה מגונה בעובדת המקום. בגין מעשה זה נגזרו עליו בשנת 2004, 6 חודשי מאסר בפועל.
24. הוא התגייס לצה"ל ושירת כנהג, לאחר שנתיים שוחרר מהצבא על רקע אי התאמה עקב בעיות משמעת חוזרות ונשנות, בגין אף ריצה מאסר בכלא צבאי.
25. עבד כנהג משאית כ- 4 שנים, לאחר שנפצע בידו במהלך עבודתו התקשה להשתלב במקום עבודה אחר.
26. לנאשם חמש הרשעות קודמות בגין אלימות והפרעה לשוטר ומעשה מגונה.
27. בשנת 2005 ריצה 20 חודשי מאסר בגין עבירת שוד, סחיטה ותקיפה.
28. בהתייחסותו לעבירה הנוכחית, קיבל הנאשם אחריות על מעשיו, הביע חרטה והבנה כי עליו לשאת בתוצאות מעשיו. לדבריו מתוך המצוקה הכלכלית אותה חווה בתקופת ביצוע העבירה, נעתר להצעתו של נאשם מס' 1 לשמש כנהג בעת שהנ"ל יבצע שוד. לדבריו לא ידע על האלימות שבה נקט נאשם מס' 1 והבהיר כי חשב, שבעת הפריצה לא יהיה איש בדירה.
29. הנאשם משתתף מאז שחרורו לחלופת מעצר בקבוצה לעצורי בית בהנחיית קציני מבחן בעפולה. ממכתב מנחת הקבוצה עולה כי, דוד משתתף פעולה נתרם מהתהליך, ומביע רצון עז לשקם את חייו באופן נורמטיבי.
30. שירות המבחן התרשם כי מדובר באדם, אשר אימץ לעצמו בגיל צעיר ערכים אנטי סוציאליים וקיים קשרים חברתיים שליליים באזור מגוריו.
- במהלך השנים התקשה לשמור על יציבות ותפקוד כנדרש במסגרות השונות בחייו.
31. כמו כן, קיים אצלו קושי להתמודד בצורה נכונה עם מצבי לחץ, מצוקה וחוסר אונים. מעצרו הנוכחי, גרם לנאשם להתחיל לבחון את התנהלותו מתוך ההבנה כי למרות רצונו לבנות את חייו באופן מאוזן ונורמטיבי.

עוד נאמר כי הוא נוטה להיגרר בשל השפעת אחרים ובמעשיו אלו גורם לפגיעה בסביבה ובמשפחתו.

32. להערכת שירות המבחן, השתתפותו באופן פעיל בקבוצה הנתונים לפיקוחו במהלך המעצר, מאפשרת לנאשם להעמיק בתהליך ההתבוננות העצמית ובחינת בחירותיו השגויות, היגררותו אחרי אחרים והתנהלותו הבעייתית, כל אלו מצטרפים לתהליך שעושה במטרה להסיר לאט מגנות של רציונליזציה והכחשה אשר אפיינו אותו בעבר והשפיעו על מעורבותו בפלילים.

33. שירות המבחן סבור, על יסוד התרשמותו מכנות רצונו של הנאשם לרכוש כלים אשר יסייעו לו לשקם את חייו ולהימנע מבחירות שגויות כפי שעשה בעבר.

להערכת שירות המבחן שבמידה ויוטל עליו צו מבחן לתקופה של 18 חודשים יוכלו לבנות עבורו תכנית טיפול אשר תסייע לו לקדם את מטרותיו לתפקוד מאוזן ונורמטיבי.

34. הטלת עונש מאסר, אשר ירוצה במסגרת עבודות שירות, בנוסף למבחן ולהתחייבות כספית ומאסר ע"ת, יהוו עונשים מרתיעים ומציבי גבול בגין מעשיו, עונשים אשר עשויים להפחית את הסיכונים להישנות התנהלות עוברת חוק מצדו.

טיעוני הצדדים:

טיעוני המאשימה:

35. ב"כ המאשימה הגיש גיליון הרשעות קודמות של נאשם 1 - (ת/1), כתב אישום וגזר דין בת"פ 56298-07-14 - (ת/2), שם הוטל על נאשם 1 מאסר מותנה בן חודשיים, אותו מבקש להפעילו במצטבר לעונש המאסר שיוטל עליו בתיק שלפנינו.

36. כמו כן, הגיש פלט מאסרים של נאשם 1 - (ת/3), ממנו עולה כי יום לפני אירוע השוד שלפנינו הנאשם שוחרר ממאסרו הקודם.

37. גיליון הרשעות קודמות של נאשם 2 - (ת/4), תמונות של החבלות שנגרמו למתלוננת ותמונות מהדירה לאחר האירוע - (ת/5), תיעוד רפואי של המתלוננת המפרט את החבלות שנגרמו לה באירוע - (ת/6).

38. בנוסף הגיש את גזר הדין בת"פ 29159-09-14 שניתן ביום 28.04.15 שנדון בפני כב' השופטת רונית בש - (ת/7) (להלן: "**התיק האחר**"), בעניינם של שני השותפים האחרים של שני הנאשמים שבפני, כאשר שם אחד הנאשמים הורשע בביצוע בצוותא של עבירת השוד יחד עם עבירות נוספות המפורטות בגזר הדין ואילו נאשם 2 שם, חיים בנשווילי הורשע בעבירת סיוע לשוד בנסיבות מחמירות.

39. בית המשפט (כב' השופטת ר. בש) קבע שם מתחם ענישה של 6 - 9 שנים לגבי נאשם 1 והטיל עליו

7.5 שנות מאסר בפועל והפעיל שני מאסרים מותנים, כך שסה"כ הוטל על נאשם 1 - 8.5 שנות מאסר בפועל לצד מאסרים מותנים ופיצוי כספי למתלוננת.

40. לגבי נאשם 2, שם שכאמור הורשע בעבירת סיוע, ביהמ"ש (כב' השופטת ר. בש), קבע מתחם של 54-30 חודשי מאסר בפועל והטיל עליו 3 שנות מאסר בפועל לצד מאסרים מותנים ופיצוי כספי למתלוננת.

41. המאשימה עותרת למתחם ענישה לגבי שני הנאשמים שבפני שני 8 ל- 13 שנות מאסר בפועל, כאשר לגבי נאשם 1, מבקשת להטיל ענישה ברף העליון של המתחם וכן מאסר מותנה ופיצוי כספי למתלוננת.

42. המאשימה הפנתה לפסיקה לעניין העונש ההולם, לשיטתה, התומכת בעמדתה למתחם הענישה. פסיקה בה מדובר על מקרים דומים של שוד אנשים מבוגרים בביתם שבחלק מהמקרים אף מדובר באליומות קלה יותר מהאלימות שהופעלה במקרה שבפנינו ובחלק מהמקרים לא היו תלויים נגד הנאשמים שם מאסרים ברי הפעלה, כמו נאשם 1 שבפנינו.

43. המאשימה ביקשה להטיל על שני הנאשמים עונש חמור שברף העליון של המתחם בשל התכנון הקפדני של אירוע השוד, ארבעת הנאשמים התאגדו ותכננו היטב את האירוע, איש לפי חלקו, הגיעו לזירה כאשר אחד מהשותפים הגיע עם תיק ובתוכו בין היתר, גרביונים וכפפות על מנת שלא יוכלו לזהותם, נכנסו לדירת המתלוננת כאשר הם עוטים על פניהם גרביונים ומכאן שידעו שישנו אדם בדירה. כמו כן, מתמונות הזירה ומתמונות המתלוננת עולה כי מדובר כמעט בזירת קרבוהא - ראייה שנגרמו למתלוננת חבלות קשות.

44. מתסקיר קורבן עבירה עולה כי המתלוננת לא הצליחה לחזור לשגרת חייה, עברה להתגורר בדירה אחרת ונאלצה יחד עם בעלה לעזוב את הבית בו חיה למעלה מ- 40 שנה. התסקיר מפרט את כל הנזקים שנגרמו לה ולמשפחתה, בעקבות אירוע השוד.

45. המאשימה ביקשה שלא לאמץ את האמור בתסקיר שירות המבחן לגבי נאשם 2, בטענה כי עונש כה נמוך בדמות מאסר בעבודות שירות אינו מתאים למקרה שבפנינו ואינו עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי.

46. המאשימה טענה כי בתיק שהתנהל (בפני כב' השופטת ר. בש), כנגד השותפים לאירוע, נאשם 2 - חיים בנשווילי שהורשע בסיוע בלבד, כאמור, בעבירה קלה יותר מאשר העבירה בה הורשע נאשם 2 בעניינו, נדון ל- 3 שנות מאסר בפועל, לטענתה, עקרון אחידות הענישה מחייב שעונשו של נאשם 2 בתיק זה יהיה חמור יותר וארוך יותר מאשר עונשו של חיים בנשווילי.

47. המאשימה ציינה כי גזר הדין בעניינם של השותפים (גזר הדין שניתן ע"י כב' השופטת ר. בש), אינו חלוט ואף היא העבירה המלצה לפרקליטות המדינה על מנת לשקול הגשת ערעור על קולת עונשם של שני השותפים האחרים. על כן, נתבקשה להודיע לבימ"ש זה את החלטת פרקליטות המדינה.
48. בהודעתה מיום 14.06.15 הודיעה המאשימה כי הוחלט שלא להגיש ערעור על גזר הדין בעניינם של חיים וגיה בינאשווילי.
49. בנוסף הודיעה המאשימה, כי ביום 9.6.15 ניתן גזר דין נגד נאשם 1, [(בת"פ 59040-12-12 ואח') - (להלן: "**התיק האחרון**")], במסגרתו הושת על נאשם 1, בין היתר עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, לרבות הפעלת מאסר מותנה, חלקו בחופף וחלקו במצטבר.
50. לאור זאת ביקשה המאשימה במסגרת הודעתה, כי בית המשפט יקבע בגזר דינו כי עונש המאסר בפועל שיוטל בגין התיק שבפני יהיה במצטבר לעונש המאסר בפועל (בן 10 חוד') שהוטל על נאשם 1 בתיק האחרון.
51. כמו כן, ביקשה המאשימה, כי ככל שיחליט בית המשפט על ניכוי ימי מעצרו של נאשם 1 -(מתקופת המאסר שתיגזר עליו בתיק שבפני), יקבע בית המשפט כי תקופת מעצרו של נאשם 1 בגין התיק שבפני הסתיימה ביום 9.6.15, שהרי מיום זה החל נאשם 1 לרצות מאסרו בן 10 חודשים, עונש שהוטל עליו בת"פ 59040-12-12 - בתיק האחרון.
52. ב"כ נאשם 1 התנגד לבקשות הנ"ל וביקש להשמיע את טענותיו, על כן בהחלטתי מיום 15.06.15 נקבע דיון בעניין זה ליום 30.6.15 אליו זומנו הצדדים.
53. בדיון מיום 30.6.15 טען הסנגור כי סעיף 45ב לחוק העונשין, קובע כלל שבהעדר הוראה אחרת עונשי מאסר שהוטלו על נאשם בהליכים שונים יהיו חופפים, כך שהנאשם ירצה עונש מאסר אחד והוא הארוך ביניהם. לדבריו הוראה זו נועדה להקל עם הנאשם שהושתו עליו מספר עונשי מאסר כדי לאפשר לו לכפר על עוולותיו על ידי ריצוי עונש אחד ויחיד והינו על העבירה החמורה ביותר, אלא אם ביהמ"ש מצא טעם לסטות ממדיניות זו והפנה לפסיקה בנושא.
54. לטענת הסנגור סעיף 45א שבו היה מדובר בקביעה לגבי ריצוי עונשים שנקבעו באותו גזר דין. בוטל בתיקון 113, אולם סעיף 45ב לא תוקן ותכליתו נשארה בתוקף.
55. על כן, ביקש הסנגור כי העונש שיוטל על הנאשם בתיק זה לא יהיה במצטבר לעונש שהוטל עליו בביהמ"ש בנצרת אלא בחופף.
56. לעניין ימי המעצר, טען הסנגור כי שהייה במעצר שונה ממאסר והיא הרבה יותר קשה. הנאשם כעת

מוגדר כשפוט ובנוסף לכך הוא גם עצור עד תום ההליכים לכן אינו זוכה לשום הקלה כשפוט.

57. ב"כ המאשימה טען כי סעיף 45 לחוק העונשין לא קובע כי דרך המלך היא שביהמ"ש יקבע שעונשי המאסר ירוצו בחופף זה לזה, אלא הוא קובע שאם ביהמ"ש מבחינה טכנית לא קבע אחרת, אז הנאשם ייהנה מאותו ספק וירצה את המאסרים בחופף.

58. לטענתו בקשת ב"כ הנאשם בלתי הגיונית ובלתי סבירה כמו כן אם תתקבל טענתו הדבר ישים סוף לעניין צירוף תיקים שהרי לנאשם לא יהיה עניין לצרף תיקים אחרים אם הוא יודע שהעונש שהוא עתיד לקבל באותם תיקים נמוך מהעונש בתיק שבפניו. לדבריו ברור לנאשם בתיק זה שיקבל עונש מעבר לאותם 10 חודשים וכנראה בשל כך בחר שלא לצרף התיקים לתיק שבפניו וזוהי זכותו, אך הוא לא יוכל ליהנות מכך פעמיים.

59. לטענת ב"כ המאשימה התיק בנצרת הוא בגין עבירות ואירועים שונים בתכלית מאירוע השוד שבפניו. מדובר בעבירות רבות של אחזקת סמים, הפרעה לשוט, איומים, גניבה והונאה בכרטיס ועוד. על כן, לטענתו, לא יתכן שהעונש שהוטל שם על ידי ביהמ"ש בפועל לא ירצה על ידי הנאשם במצטבר רק כיוון שהוא במועד מאוחר ביצע עבירה חמורה יותר בגינה הוטל עליו עונש חמור יותר. הדבר אינו סביר ומנוגד לכל היגיון בריא ובוודאי שזו אינה כוונת המחוקק.

60. ב"כ המאשימה טען כי מיום 9/6/15 הנאשם החל לרצות את מאסרו בתיק בו הורשע בבית משפט השלום בנצרת. לדבריו, לא ניתן לנכות פעמיים ימים בהם הוא מרצה מעצר ומאסר יחד. לדבריו, אפשר או להוריד תקופה זו ממאסרו בתיק נצרת או להפחית את זה ולהכיר בזה כימי מעצר בתיק הנוכחי.

61. בתגובה לדברי המאשימה הוסיף הסנגור כי ס' 45 אינו הוראה טכנית וציון כי מדיניות המחוקק שבאה לידי ביטוי בתזכיר חוק, בו מבוקש לשנות את סעיף 45 כדי להפוך ברירת המחדל שקבועה שם שבאין הוראה אחרת העונשים ירוצו במצטבר במקום בחופף.

62. עוד טען כי התיקים בבית משפט השלום בנצרת לא צורפו כדי לא להכביד על ביהמ"ש. כל התיקים נוהלו שם, ובנוסף כדי לא לפגוע באחידות הענישה.

63. כמו כן, לעניין ניכוי מעצרו טען כי אם המאשימה צודקת בטיעוניה היה עליה לפנות לביהמ"ש ולבקש לבטל את מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים. לטענתו המדינה אינה יכולה להחזיק בחבל משני קצותיו.

טיעוני ב"כ נאשם 1:

64. ב"כ הנאשם מס' 1 ביקש לדחות את עתירת המאשימה להחמיר בעונש בגין האירוע שנדון בכתב

האישום. לטענתו, עניינו של נאשם 1 שבפני שונה מעניינו של נאשם 1 שנדון בפני כב' השופטת בש, ראשית קביעת ביהמ"ש המחוזי שם אינה מחייבת בית משפט זה. כמו כן, הוא סבור כי מתחם העונש ההולם שנקבע שם, הוא מחמיר מידי ואינו הולם למקרה שבפני.

65. הסנגור טען כי גישת המאשימה שיש לזקוף לחובתו של הנאשם נסיבה מחמירה על כך שהשתחרר ממאסר יום לפני ביצוע העבירה ושתכן בקפידה עם חבריו את ביצוע העבירה, אינם עולים בקנה אחד. לטענתו, אם הנאשם היה במאסר לא היה באפשרותו כלל לתכנן את ביצוע העבירה ולכן לא הוא זה שתכן זאת בפועל.

66. בנוסף שני הנאשמים שנדונו בפני כב' השופטת בש ניהלו הליך הוכחות ולא הודו מיד, בניגוד למקרה שבפני בו נאשם 1 הודה בחקירתו בביצוע העבירות באופן מיד, דבר שניתן לזקוף לזכותו ולהקל בעונשו.

67. כמו כן, נאשם 1 שימש כעד תביעה במשפטם של האחרים, אלמלא נאשם 1 שיתף פעולה עם המשטרה, לא בטוח שהאחרים היו מובאים לדין.

68. לטענת הסנגור נאשם 1 נקלע לאירוע שיצא מכלל פרופורציה, הוא הובא למקום שלא הכיר, קיבל הנחיות מאחרים, מעמדו וחלקו בהיררכיה נמוכים, על כן, לא ניתן להשוות אותו כלל עם נאשם 1 בתיק האחר, גיה, (בתיק שהתנהל נגד השותפים האחרים בפני כב' השופטת ר. בש).

69. נאשם 1 הביע חרטה כנה ואמתית והודה במשטרה, משיקולי חרטה ולקיחת אחריות על כן להודיה שלו משקל של ממש גם במסגרת תיקון 113. בניגוד להודייתם של גיה וחיים שבאה לאחר תחילת שמיעת ההוכחות ולאחר שידעו ששותפם מפליל אותם ולכן הודייתם נבעה משיקולי כדאיות.

70. לגבי עברו הפלילי של נאשם 1, טען הסנגור כי אמנם יש לנאשם עבר פלילי אך לא בעבירות מסוג זה. העונש ממנו שוחרר ממאסר הינו של חודשיים בלבד.

71. לגבי מתחם העונש ההולם ב"כ הנאשם התייחס לפסיקה שהמאשימה הפנתה אליה וטען כי הפסיקה לא מתאימה לעניינו.

א. בע"פ 4921/11 **דלאשה נ' מ"י** (ניתן ביום 09.07.12), מדובר בתקיפת קשיש בן 90 כאשר לנאשם קיימת הרשעה קודמת בעבירה של שוד, כמו כן בית המשפט אבחן בין השותפים לביצוע העבירה כך שאחד קיבל 9 שנים והשני קיבל 6 שנים.

על כן, ביקש הסנגור כי ביהמ"ש יאבחן בין עניינו של נאשם 1 לקולא מעניינו של גיה בתיק האחר.

ב. בת"פ 42042-06-13 מ"י נ' **מחמוד** (ניתן ביום 03.07.14), ביהמ"ש קבע מתחם ענישה בין 10-6 שנים ושם דובר במי שתקף שני קשישים ולא קשיש אחד, ההודיה הייתה בשלב מאוחר ולא מוקדם כמו בענייננו, הייתה הדחה בחקירה כאשר בית המשפט לקח זאת בחשבון והשית על מחמוד 7.5 שנות מאסר.

ג. בע"פ 2163/05 **אלייב נ' מ"י** (ניתן ביום 12.12.05), שם ביהמ"ש מצוין כשל של הפסיקה, מצד אחד ישנה פסיקה מחמירה ויש גם פסיקה מקלה.

ד. בת"פ 23434-05-11 מ"י נ' **אבו עגינה** (ניתן ביום 23.10.14), הנאשם נדון ל-12 שנות מאסר, בשל ביצוע שני מעשי שוד, הוא הדין גם בת"פ 23453-05-11 מ"י נ' **אבו רגילה** (ניתן ביום 10.07.12), שם הוטלו 15 שנות מאסר בגין שני מעשי שוד.

ה. ב"כ נאשם 1 הפנה לפסיקה שתומכת בעמדתו, כמו ע"פ 4294/10 מ"י נ' **פלוני** (ניתן ביום 07.11.10), שם דובר בשני אירועי שוד נפרדים של קשישות שכוללים התפרצות באישון ליל לבית הקשישות, הנאשמים העירו אותן מהשינה ושדדו אותן. המבצעים העיקריים נדונו בפני שופט אחר, השופט שיף.

בימ"ש עליון החמיר את עונשם של שלושת הנאשמים, כאשר השותפים העיקריים של שני אירועי השוד שכללו אלימות והפיכת הבית, נדונו ל- 5 שנות מאסר בשני אירועי השוד.

הסנגור סבר כי פסק דין זה יכול ללמד על רמת הענישה, לטעמו, אם זה העונש שניתן בגין שני מעשי שוד, ברור שעונשו של שוד אחד צריך להיות קטן יותר.

ו. ת"פ (מחוזי חי') 6080/07 מ"י נ' **דודוב** (ניתן ביום 11.02.08), שם נדונו נאשמים בגין אירוע של שוד אישה קשישה ילידת 1924 ל- 4 שנים ואחרים נדונו ל- 3 שנים.

ז. ע"פ 6202/10 מ"י נ' **ישראלוב** (ניתן ביום 15.03.11), שם דובר על אירוע שוד מתוכנן של קשיש בתוך ביתו, תוך שימוש בסכין. ביהמ"ש העליון בקבלו את הערעור החמיר את עונשו והעמידו על 42 חודשי מאסר.

ח. ת"פ 8181/04 (מחוזי ב"ש) מ"י נ' **אבו עמרה** (ניתן ביום 18.07.06) שם בשל אירוע מתוכנן של שוד בתוך ביתו של אדם, נגזר עונש של 4 שנות מאסר על אחד הנאשמים.

72. בנסיבות אלה ביקש הסנגור לטעון כי מתחם העונש ההולם בגין העבירה בה הורשע הנאשם הוא בין 36 חודשי מאסר עד 5 שנות מאסר.

73. לטענתו, עונשו של הנאשם צריך להיות ברף הנמוך של המתחם וזאת בשים לב להודייתו המידית ולקיחת האחריות.

74. הסנגור טען כי הנאשם בתיק האחר (שהתנהל בפני כב' השופטת ר. בש), ניצל את מצוקתו של הנאשם שבפני בהיותו מכור לסמים, הבטיח לו הבטחות, לרבות, סמים וגרר אותו אחריו.

75. הסנגור ציין כי לנאשם ילד קטן שנולד לו לא מזמן, הנאשם רצה להיכנס להליך טיפולי, אך משהבין שהגמילה שיעבור במסגרת בית הסוהר ולא בחוץ רצה להישפט ולהיכנס להליך טיפולי בבית הסוהר כדי לשקם עצמו ולא לחזור לעולם הפלילי.

טיעוני ב"כ נאשם 2:

76. ב"כ הנאשם 2 ביקש להבחין בין נאשם זה לבין שלושת הנאשמים האחרים. נאשם 2 הוא היחידי שביקש והוגש תסקיר בעניינו, לא בכדי שלושת הנאשמים האחרים נמנעו מלבקש תסקיר לעניין העונש שכן לדעתו, עניין זה היה בא להם לרועץ.

74. מדובר בנאשם אשר הודה בהזדמנות הראשונה, כבר בחקירתו הראשונה לעניין מעורבותו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, הביע חרטה כנה, כמו כן, במהלך התנהלותו בתיק זה לא שינה את גרסתו.

75. לטעמו מדובר באדם שנקלע בזמן הלא נכון למקום הלא נכון ופגש את האדם הלא נכון - הנאשם גיה מהתיק האחר, שהוביל אותו לביצוע מעשה עבירה חמור.

76. הסנגור טען כי לא בכדי כתב האישום של הנאשמים בתיק זה הופרד משני הנאשמים האחרים שנדונו בפני כב' השופטת בש.

77. לטענתו, מלבד העבירה של קשירת קשר ועבירת השוד, כל העבירות האחרות שיוחסו לשאר הנאשמים נמחקו לגבי נאשם 2. כמו כן יש לכך התייחסות בעובדות כתב האישום.

78. מדובר בנאשם ששימש כנהג בלבד, לא ידע כי בכוונת האחרים לבצע עבירת שוד, אלא ידע שבכוונתם לבצע התפרצות לדירה בלבד. כמו כן, לא ידע כי שאר הנאשמים תקפו אישה בביתה, לא ידע לעניין האביזרים והדברים הנלווים שהיו אצל הנאשמים האחרים.

79. על כן הסנגור מבקש להתייחס לנאשם זה באופן שונה לחלוטין משלושת הנאשמים האחרים.

80. כמו כן, מבקש הסנגור להתייחס להמלצת שירות המבחן בתסקיר. ולהפנות את הנאשם לתוכנית שיקומית.
81. לעניין מתחם הענישה, לטענתו המאשימה הפנתה לפסיקה שאינה זהה כלל לעובדות כתב האישום ולסעיפי העבירה שמיוחסים לנאשם, הסנגור סבור כי הפסיקה שהוצגה מתייחסת למעשי שוד אלימים שהנאשמים עצמם היו הדמויות המרכזיות ותקפו את המתלוננים - קרבנות העבירה. בעניינו מדובר בנאשם שלא מיוחסים לו עבירת אלימות כלפי המתלוננת או היזק לרכוש או התפרצות ועל כן מתחם הענישה שהציגה המאשימה אינו נכון ואינו מתאים למקרה שלנו.
82. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה בה מדיניות הענישה בעבירות דומות למה שמייחסים לנאשם 2 ואף חמורות יותר, וחרף זאת, שם נקבע מתחם בין 6-12 חודשים.
83. הסנגור ציין כי חלק מהפסיקה ניתנה אמנם לפני תיקון 113, אך לעניות דעתו יש לקחת אותה בחשבון על מנת לקבוע מתחם ענישה במקרה זה.
84. ת"פ (מחוזי ב"ש) 8360/07 מ"י נ' הגוס (ניתן ביום 15.03.09), שם על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, השמדת ראיה ואחזקת תחמושת, גם שם טרם שמיעת ההוכחות הצדדים הגיעו להסדר. ביהמ"ש התייחס לנסיבות המקלות של הנאשם ולתסקיר שירות המבחן שבא בהמלצה של ריצוי המאסר בעבודות שירות, לדבריו מדובר במקרה שהוא אף חמור יותר מהמקרה שבפני. בגזר הדין ביהמ"ש החליט להעדיף את אינטרס השיקום וגזר עליו מאסר של 6 חודשים לריצוי בעבודות שירות.
85. בת"פ (מחוזי חי') 5112/06 מ"י נ' מלחם (ניתן ביום 15.11.06), ייחסו לנאשם עבירה של שוד ונהיגה בזמן פסילה. הנאשם מעולם לא הוציא רישיון נהיגה, ניגש לנהג, איים עליו עם אקדח ונטל את רכבו. ביהמ"ש התייחס לנסיבות המקלות, תסקיר חיובי שהמליץ על מאסר לריצוי בעבודות שירות, וגם מצבו הרפואי. ביהמ"ש גזר שנת מאסר בפועל ומאסר מותנה של 12 חודשים.
86. ת"פ (מחוזי ב"ש) 8257/04 מ"י נ' זוהר (ניתן ביום 21.07.05), ייחסו לנאשם עבירות של שוד בנסיבות מחמירות, פציעה בנסיבות מחמירות.
- ביהמ"ש התייחס לגילו הצעיר, אל ההודיה שחסכה זמן שיפוטי יקר וחרטה. התסקיר לא היה חיובי, ביהמ"ש גזר מאסר בפועל למשך 17 חודשים.
87. ע"פ 5458/13 מ"י נ' ביטון (ניתן ביום 31.12.13), מדובר בכתב אישום שבו ייחסו לשני נאשמים שלושה אישומי שוד. שני מקרי שוד פלאפונים, מילדים בני 14-15, כאשר אחד הילדים נתלה על הרכב בזמן שהנאשמים נסעו, תקפו את הילד שהתגלגל על הכביש ונפגע כתוצאה מכך. היה תיקון של כתב

האישום, ייחסו להם שתי עבירות שוד בנסיבות מחמירות.

ביהמ"ש המחוזי השית על הנאשמים 6 חודשי מאסר בפועל בלבד. ביהמ"ש העליון השאיר את העונש על כנו, לאחר שראה תסקירי שירות המבחן שבאו בהמלצה חיובית לגבי הנאשמים.

88. לעניין עברו הפלילי של הנאשם 2 שבפני, טען הסנגור כי מדובר בעבר מלפני 8 שנים, הנאשם שיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, חסך זמן שיפוטי יקר, לקח אחריות מלאה והביע צער וחרטה.

דברי הנאשמים

89. **נאשם 1:**

הביע חרטה על מעשיו, צער על האירוע, והביע גם רצון לעבור הליך שיקומי בבית הסוהר.

נאשם 2:

גם כן הביע חרטה על מעשיו. לדבריו, הוא לא יחזור על דברים כאלה, וגם הוא ביקש לתת לו הזדמנות לשקם את עצמו ואת משפחתו.

גזירת הדין:

90. מקדמת דנא שופטים דגולים אמרו שגזירת הדין קשה היא כקריעת ים סוף, יחד עם זאת על השופט למלא את חובתו ולקיים תפקידו שהציבור הפקיד בידיו; זאת בהתאם לכלים שהמחוקק העמיד לרשותו כפי שיפורט להלן:

91. לפי סעיף 40ב' לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, קרי קיומו של:

"ייחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".

92. על בית המשפט לקבוע מתחם ענישה הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרון המנחה (כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין). לצורך זה, על בית המשפט להתחשב בארבעה שיקולים והם:

האחד: הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, **השני:** מידת הפגיעה בערך החברתי, **השלישי:** מדיניות הענישה הנהוגה **והרביעי:** נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

93. על פי סעיף 40ב לחוק העונשין, בית המשפט רשאי לשקול נסיבות נוספות שלא קשורות בביצוע העבירה לשם קביעת מתחם העונש ההולם - (ראו גם סעיף 40א לחוק העונשין).

הערך החברתי שנפגע

94. אין חולק על כך שהעבירות בהן הורשעו הנאשמים חמורות ופוגעות בביטחון הציבור ובעיקר אצל הקבוצות החלשות, המבוגרות והזקוקות להגנה, על מנת שיוכלו לנהל אורח חיים נורמטיבי ולהלך חופשי בעירם.

95. בע"פ 5213/06 וונדמו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 9.5.07), נאמרו דברים יפים לענייננו:

"עבירת השוד בפני עצמה חמורה היא, וכאשר היא מופנית אל החלש והקשיש בחברה שהסיכוי להתנגדותו הוא קטן, היא חמורה שבעתיים. הפגיעה במתלונן חסר הישע אינה אך פגיעה פיזית, אלא יש בה פגיעה בביטחונו של המתלונן...".

96. מיותר לומר עד כמה קשה, גם כן, הפגיעה הנפשית הנגרמת לקרבן העבירה ובמיוחד למבוגרים או לקשישים הן לסביבתם הקרובה ואף הרחוקה ולתחושת חוסר הביטחון אשר מלווה אותם ממילא, בהיותם לעתים עריריים אשר בערוב ימיהם מנהלים את עניינם בעצמאות במידה זו או אחרת, עצמאות הנגזלת מהם באחת, עקב מעשה אכזרי ואלים.

97. ביהמ"ש חייב להשמיע את קולו, ולהבהיר לנאשמים אלה ודומיהם, שמעשה שוד כאלו, יביאו עליהם, עונשי מאסר בפועל משמעותיים, שירתיעו אותם. יפים לעניינינו הדברים הבאים שנאמרו בע"פ 2995/04 עומר חג'אזי נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 16.12.04), שם נאמר:

"הפחתת עבריינות האלימות והרכוש וכן הרתעת עבריינים הינם אינטרס ציבורי ראשון במעלה שעל בית-המשפט להביא בחשבון במסגרת שיקוליו. לעניין זה, על בית-המשפט לשדר מסר המגן על קורבנות עבריינות הראויים להגנת בית-המשפט ולתשומת-ליבו, לא פחות מהעברין".

98. עוד נאמר ע"י ביהמ"ש העליון כי מי שנעשה רחמן במקום אכזרי עלול להיות אכזרי במקום רחמני, ואביא להלן את הדברים בשם אומרם - כב' השופט חשין:

" בית המשפט חייב להעלות תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל, באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא ביטויה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומותינו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי, כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי בסוף נעשה אכזרי במקום רחמני יצא הקול מבית המשפט, וילך מקצה הארץ ועד קצה. יצא הקול וידענו הכל כי מי ששורשע בעבירות אלימות

יישא בעונש חמור על מעשיו.. והעונש יהיה על דרך הכלל, כליאה מאחורי סורג ובריה, וככל שייעצם מעשה האלימות כך תארך תקופת המאסר" - (ע"פ 8314/03 עווד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 07.06.05)).

אך אוסיף ואומר כי גם המתאכזר לנאשמים, מחטיא לתכלית הענישה ולעקרון ההלימה. מכאן הצורך ביצירת איזון ראוי ונכון בין מכלול שיקולי הענישה לשם קביעת עונש מידתי והולם.

99. עבירת השוד בנסיבות מחמירות, שביצעו הנאשמים בצוותא חדא, הינה עבירה חמורה. על חומרתה היתרה של עבירה זו, כאשר השוד מבוצע עם אדם נוסף, כבמקרה דנן - מצביעה גם על מידת העונש שקבע המחוקק בצידה של העבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק והוא - עשרים שנות מאסר, מהעונשים היותר חמורים שבספר החוקים. לצד זאת, נסיבה מחמירה עוד יותר היא: "הבחירה" לפגוע בקשישים או מבוגרים או קטינים או חסרי ישע, בהיותם נמנים על אוכלוסייה מוחלשת הנחשבת לטרף קל.

100. שני הנאשמים הורשעו בעבירות חמורות, שראש וראשון שבהן, שוד בנסיבות מחמירות. נאשם 1 תקף אישה בביתה תוך שהוא חובל בה ומכה אותה עד זוב דם.

מבט חטוף בתצלומים המתארים את זירת האירוע מלמד על עוצמת אכזריותו של הנאשם. אין צריך לומר, כי הפגיעה במתלוננת לא הסתכמה באותן חבלות קשות, אלא באה לידי ביטוי חריף בהתדרדרות החמורה במצבה הנפשי עד לכדי עזיבתה את מקום מגוריה, בו התגוררה כ- 40 שנה.

החומר הרפואי ותצלומיה של המתלוננת האומללה מעידים על מידת רוע הלב והאכזריות המופגנת, אותה גילו הנאשמים בפרשה זו כלפיה.ב.

101. מעשים מסוג זה מחייבים את המערכת השיפוטית למלא את תפקידה ולהביא לידי ביטוי את התכלית שלשמה היא קמה, תפקיד המקובל ברוב מדינות העולם, בדמות של הטלת ענישה קשה ומחמירה כלפי העבריינים, כאשר השיקול המרכזי אשר ידריך את בית המשפט הינו הצורך להרתיעם ולהרתיע אחרים מביצוע עבירות דומות, זאת כדי להבהיר ששדירות אזרח תמים ופגיעה בביטחון הציבור אינם משתלמים.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בהקשר לעבירת השוד בנסיבות מחמירות יובאו שיקולים אלה:

התכנון שקדם לביצוע העבירה :-

102. ההתארגנות מראש, הצטיידות הנאשמים בכפפות, באקדח צעצוע, במוט ברזל וגרביונים אותם עטו על פניהם, כל אלה מעידים בעד עצמם על תכנון והכנה.

חלקו היחסי של כל נאשם בביצוע העבירה, ומידת ההשפעה שלו על האחר בביצוע העבירה-

103. כעולה מעובדות כתב האישום ובהתאם לטיעוני ב"כ הצדדים חלקו היחסי של נאשם 1 הינו משמעותי

יותר מחלקו של נאשם 2.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה-

104. הפגיעה הפיזית הייתה מעבר לנדרש להשגת הכסף. נראה כי הנאשמים לא בחלו משימוש בכוח רב מאוד, תוך גרימת כאב רב למתלוננת ובאופן מכוון. זאת, כאמצעי להשתלט ולהשליט פחד, ללא כל התחשבות במתלוננת.

105. מעבר לפגיעות הפיזיות, במכות וגרימת פציעות לנפגעת, נשדדו ארנק ובו כ- 60 ₪, כרטיס "תו זהב" ומסמכים אחרים וכן שרשרת זהב שענדה המתלוננת על צווארה, שני צמידי זהב וטבעת זהב מהדירה, ואמנם שאין מדובר בסכומים גבוהים, כשלל של שוד, אך מדובר ב"כבשת הרש" של הנפגעים.

הסיבות שהביאו את הנאשמים לבצע את העבירה :-

106. לא ברור מה הסיבה האמתית שהביאה את נאשם 1 לביצוע העבירה, מעבר לרדיפת בצע, וכהמשך לעברו הפלילי המכוער והמעיד על החלטתו לעשות מחיי הפשע כדרך חיים.

בעניינו של נאשם 2, צוין בתסקיר המבחן כי הצטרפותו לחבורה הייתה מבחירה אימפולסיבית והיגרורות, דבר שאפיין אותו בעבר ומשפיע על מעורבותו בפלילים. כמו כן, משום היותו שרוי במצב של דחק כלכלי.

יכולתו של כל נאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו-

107. אין כל פגם בהבנת הנאשמים את חומרת מעשיהם. עם זאת, יש להניח לטובת הנאשם 2, שלא ידע על תקיפת המתלוננת בתוך הדירה וגם לא יכל בהתאם לתפקידו בביצוע העבירה להימנע מהמעשה או לגרום למניעת ביצוע מעשי האלימות כלפי המתלוננת ע"י חבריו, זאת מבלי להתעלם מההנחה המבוססת על השכל הישר, ניסיון החיים והגיון הדברים שבעבירות שוד, עלול המבצע לנקוט אלימות, הנחה שתפעל לחובת העבריין.

מדיניות הענישה הנוהגת

108. בית המשפט העליון חזר ושנה בפסיקתו, אודות הצורך להחמיר עם מבצעי עבירות שוד ובעיקר אלו המכוונים כלפי קשישים וחלשים.

109. בע"פ 2163/05 אלייב נ' מדינת ישראל (מיום, 12.12.2005), קבע כבוד השופט א' רובינשטיין את הצורך בהשתת עונשי מאסר משמעותיים על נאשמים בעבירות מסוג זה ואלו דבריו:

"חברה שבה תחושת הביטחון האישי של בניה ובנותיה, ובמיוחד החלשים שבהם, כגון קשישים, מעורערת - זקוקה לשיקום ולחיזוק, כדי שתחושה ראויה תשוב על כנה... בית המשפט הוא אחת הכתובות ההכרחיות ... אין בידו ארנק של תקציבים לחיזוק הביטחון האישי, אך יש בידו חרב שבמקרים המתאימים עליו להניפה, היא חרב הענישה".

110. לצורך קביעת מתחם הענישה, עיינתי בפסקי הדין שהוגשו ע"י ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת. המאשימה הציגה פסיקה, שבחלקה כללה פגיעות חמורות יותר מהמקרה שבפני.

מתברר כבדור העבירות, גם בעבירות השוד, מדובר בקשת רחבה של מקרים וקשת רחבה לא פחות של מתחמי ענישה, על כן, כל תיק ונסיבותיו.

עם זאת, הצד השווה בפסקי הדין, שכאשר קורבנות השוד הם אנשים מבוגרים או קשישים, וכאשר העבירה מתבצעת בבית הקורבן, ולא ברחוב, הענישה בהחלט מחמירה יותר.

עקרון אחידות הענישה:

111. במסגרת עקרון אחידות הענישה אין להתעלם מגזר דינם של הנאשמים האחרים בתיק האחר, גיה וחיים. יש להזכיר כי חיים הגיע עם נאשם 1 לדירה, נשא תיק ובתוכו אקדח צעצוע, כפפות, גרביונים ומוט ברזל, נכנס רעול פנים יחד עם נאשם 1 לדירה על מנת לבצע את השוד, כאשר הוא מחזיק בידו אקדח צעצוע, הכה את המתלוננת, ערך חיפוש בדירה וגרם להרס רכוש, נמלט מהדירה יחד עם נאשם 1 עם השלל, ואילו גיה המתין מחוץ לדירה על מנת לתצפת ולהתריע אם ד.פ., בעלה של המתלוננת, יחזור לדירה, זאת על מנת לאפשר את ביצוע השוד ולהקל עליו.

112. כנגד גיה וחיים הוגש כתב אישום נפרד, הם הודו, בשלב מסוים, והורשעו, גיה בעבירה של קשירת קשר לפשע, שוד בנסיבות מחמירות, תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, והיזק בזדון והוטל עליו העונשים הבאים:

7 וחצי שנות מאסר בפועל, הופעלו שני מאסרים על תנאי, מאסר על תנאי ראשון בן 12 חוד' ומאסר שני על תנאי בן 6 חוד', זאת בחופף האחד לשני ובמצטבר לעונש המאסר בפועל שהוטל עליו, 15 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגינה, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה לפי סעיף 499 לחוק העונשין ויורשע בגין אחת מהן ופיצוי כספי למתלוננת בסך 50,000 ₪.

113. חיים הורשע בעבירה של קשירת קשר לפשע וסיוע לשוד בנסיבות מחמירות והוטל עליו עונש של 3 שנות מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגינה, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה לפי סעיף 499 לחוק העונשין ויורשע בגין אחת מהן.

114. עוד יש להפנות לע"פ 8113/05 יוחנן קרה נ' מדינת ישראל . (ניתן ביום 19.6.06), שבו התייחס בית המשפט לעניין עיקרון אחידות הענישה וקבע כי:

"עיקרון אחידות הענישה, הוא אכן עיקרון חשוב אולם אינו עיקרון על ויש לאזנו מול עקרונות אחרים. וראה לעניין זה ע"פ 5450/00 שושני נ' מדינת ישראל תק-על 2002(1) עמ' 350 בעמ' 353 וכן ע"פ 6672/03 מרינה קמינסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (2), 441, עמ' 446-447, שם נאמר "עקרון אחידות הענישה אינו חזות הכל ויכול שיסוג מפני עקרונות וערכים אחרים". במקרה הנוכחי הפרופורציה שבין עונשו של מי שהיה נאשם 1 (שאף הוא מערער בפניו) לבין המערער, אינה מצדיקה את התערבותו. עונשו של מי שהיה נאשם 2 שגם אליו הפנה המערער, נתון עדיין לערעור וטרם

נאמרה המילה האחרונה לגביו, שעל כן אינו יכול לשמש בסיס להשוואה".

115. אולם ביהמ"ש העליון בע"פ 295/15 מריד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 28.04.15), התייחס לעקרון אחידות הענישה בלבד, אך במקרים אחרים קבע ביהמ"ש העליון כי עקרון אחידות הענישה אינו יכול להביא להעתקה מאולצת של העונשים בנאשם אחד למשנהו כדברי כב' השופט דנציגר בע"פ 2580/14 חסן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 23.09.14) שם כתב:

"עקרון אחידות הענישה הוא עקרון יסוד במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירות בענישה. עקרון זה מורה כי יש להחיל שיקולי ענישה דומים על מי שביצעו עבירות דומות במהותן, בנסיבות דומות ובעלי נסיבות אישיות דומות. עקרון זה מקבל משנה חשיבות כאשר מדובר בנאשמים שונים המורשעים בגדרה של אותה פרשה. במצב דברים זה מצדד עקרון אחידות הענישה בהטלת עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים וכן בשמירה על יחס של שקילות בין מבצעייהם של מעשים הנבדלים זה מזה במנינם, חומרתם או בנסיבותיו האישיות של המבצע. יחד עם זאת, מובן כי ענישה אינה יכולה להידמות לפעולת חישוב אריתמטית, ועקרון אחידות הענישה אינו יכול להוביל להעתקה מכאנית ומאולצת של עונשים או של שיקולי ענישה מנאשם אחד למשנהו. כמו כן, עקרון אחידות הענישה הינו שיקול אחד בלבד במכלול השיקולים הרלוונטיים לענישה ואין מדובר בעקרון-על שאין אחריו ולא כלום".

מכל מקום מששני הנאשמים הובאו לדין באותה פרשה בפני אותו בימ"ש, תבחן אותה ערכאה את העונשים שהושתו על שניהם גם על פי עיקרון אחידות הענישה שתכליתו להביא לכך שיושתו על שני הנאשמים עונשים בהתאם לעיקרון ההלימה.

עקרון השוויון בין נאשמים:

116. עקרון נוסף וחשוב כמו עקרון אחידות הענישה, הוא עיקרון השוויון בין נאשמים. בע"פ 10370/02 משה סויסה נ' מדינת ישראל, (ניתן ביום 27.5.03), נקבע כי:

"עקרון שוויון הנאשמים בפני החוק, ממנו נגזר עקרון אחידות הענישה הוא, אכן, כלל יסוד בתורת הענישה. כלל זה מורה כי על מצבים דומים מבחינת אופי העבירות ונסיבותיהם האישיות של הנאשמים ראוי להחיל, במידת האפשר, שיקולי ענישה דומים. נגזר מכך כי מצבים שונים מבחינות אלה מחייבים הפעלת קווי אבחנה ושוני בגזירת הדין. מכל מקום, אין להשתית על עקרון אחידות הענישה את תורת הענישה כולה. כלל זה מהווה שיקול ענישה חשוב, אך לא בלעדי, בין מכלול שיקולים שיש להעריכם ולאזנם באיזון ראוי כדי להגיע לתוצאת ענישה שקולה אשר תגשים את תכלית ההגנה על עניינו של הפרט ושל הציבור המשולבים זה בזה."

אעיר כי תכליתו של תיקון 113 לחוק העונשין באה למנוע ענישה שונה במקרים דומים. על כן, היא כוללת בחובה הן עקרון ההלימה ביחד ולפעמים בכפוף לעקרון אחידות הענישה והשוויון בין נאשמים שביצעו אותן עבירות

ובנסיבות דומות.

בענייננו, הנאשמים, הורשעו בעבירת השוד בנסיבות מחמירות, כאשר נאשם 1; עם חיים-שותף נוסף, התפרץ לדירת המתלוננת, הכה ושדד אותה, נטל בכוח ארנק ובו כ- 60 ₪, כרטיס "תו זהב", מסמכים, שרשרת זהב, שני צמידים זהב וטבעת זהב, גרם לה לנזק גופני, פגיעה כלכלית וטראומה נפשית ואישית משמעותית.

מעשים אלה נעשו בצוותא חדא, תוך תכנון והתארגנות מראש, מעשים שגרמו לפגיעה במתלוננת הנמנית עם אוכלוסייה מוחלשת, תוך הפעלת כוח רב שלא לצורך, נסיבות אלה, **המתאימות לנאשם 1** מביאות למתחם ענישה אשר ינוע בין **6 שנות מאסר לבין 9 שנות מאסר בפועל**.

מתחם דומה נקבע בעניינו של גיה שהורשע באותן עבירות בדיוק בתיק האחר.

ביחס לנאשם 2, אשר לא התפרץ לדירה והשתתף במעשי האלימות **המתחם יוערך בין 4 - 7 שנות מאסר**, וזאת גם בהתאם למתחם שנקבע בעניינו של חיים בתיק האחר, כאשר חיים בשונה מנאשם 2 הורשע בסיוע לשוד בנסיבות מחמירות שהעונש שנקבע לעבירה זו הוא מחצית מהעונש של מבצע העבירה המושלמת.

בהתאם לאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40יא לחוק העונשין.

מכלול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

שיקול משותף ומשמעותי - ההודיה:

117. לקחתי בחשבון את הודיית הנאשמים, החיסכון בזמן שיפוטי ובאי הטרחת העדים.

הנאשמים הודו בהזדמנות ראשונה, ויש לקוות שהודייתם אמתית וכנה. לטעמי, יש לתת משקל משמעותי לקולה להודיית שני הנאשמים שבפני, והיא חייבת לבוא לידי ביטוי בהקלה בעונשם של הנאשמים שבפני.

יש ליצור אבחנה בין מי שמודה בשלבים הראשונים של המשפט, כמו הנאשמים שבפני, לבין זה שמודה בשלב מאוחר ולאחר שנשמעו ראיות, גם באופן חלקי, כמו בעניינם של שני השותפים האחרים, גיה וחיים שהודו לאחר תחילת שלב ההוכחות.

יש בהודאה כדי לבטא חרטה כנה ואמתית ונטילת אחריות תוך הפנמה של חומרת העבירה, לרבות אמפטיה לקרבן העבירה.

שיקולים ביחס לנאשם 1:

118. לנאשם זה עבר פלילי מכביד, הורשע בעבירות רבות של גניבה, סמים, איומים, פריצה לרכב, תקיפה סתם, תקיפה הגורמת חבלה ממש, היזק לרכוש במזיד ועבירות רבות נוספות. תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה בן חודשיים. כמובן שלא ניתן להתעלם מהעובדה כי העבירות בתיק זה בוצעו על ידי הנאשם כעבור יום אחד בלבד לאחר ששוחרר ממאסרו האחרון.

119. מלבד ההודיה, הנאשם לא הצביע על שיקולים מיוחדים היכולים להצדיק חריגה מהמתחם מחמת שיקום, ואף חזר בו מבקשתו להגשת תסקיר שירות מבחן.

שיקולים ביחס לנאשם 2:

120. לנאשם 5 הרשעות קודמות, הכוללות עבירות אלימות. בגיליון הפלילי הרשעות קודמות בעבירות תקיפה הגורמת חבלה ממש, תקיפה בתנאים מחמירים, איומים, סחיטה באיומים, שוד, מעשה מגונה באדם, ועבירות נוספות.

121. הנאשם נידון לעונשי מאסר בפועל והוטלו עליו מאסרים על תנאי. אם כי מנגד, יש ליתן את הדעת לכך שמאז שנת 2008 לא הורשע הנאשם בפלילים ואף התנהל באורח נורמטיבי. כמו כן, לאחר שחרורו לחלופת מעצר משתתף בקבוצה לעצורי בית בהנחיית קציני מבחן ומביע רצון עז לשקם את חייו באופן נורמטיבי, כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן.

122. בחנתי את המלצת שירות המבחן העונשית ביחס לנאשם זה, וסבורני כי המלצה זו בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות אינה יכולה לעמוד, הואיל ואין בה כלל ועיקר כדי לבטא, אף לא במקצת, את חומרת העבירה בה הורשע הנאשם, ואת נסיבות ביצועה. אימוץ המלצת שירות המבחן תביא לחוסר איזון בין שיקולי הענישה ואף פגיעה בשיקולים שבאינטרס הציבורי, לרבות הגמול וההרתעה.

זאת ועוד המלצה זו התעלמה מהעקרונות של אחדות הענישה, השוויון בין נאשמים והענישה ההולמת, לרבות זו שהוטלה על השותפים הנוספים בתיק האחר.

לעניין בקשת המאשימה והדין המשלים מיום 30.6.15:

123. ההחלטה באשר לאופן ריצוי עונשי המאסר שהוטלו על נאשם - האם יצטברו הם זה לזה כולם או מקצתם, אם לאו - ההכרעה בעניין זה, נתונה אפוא לשיקול דעתו של בית המשפט שעליו מוטלת מלאכת האיזון "בין האינטרס החברתי במיצוי הדין לבין האינטרס האנושי, בנקיטת מידת חסד עם הנאשם, המאפשרת לו לרצות את העונש החמור כדי לכפר על עוונותיו" - (ע"פ 3503/01 **תפאל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 26.10.03)).

124. אכן, נכונותו של המחוקק לאפשר למורשע לרצות עונשי מאסר שהוטלו עליו כתקופות חופפות, בהיעדר הוראה שיפוטית מפורשת, יסודה ברצון לאפשר לו "לכפר על עוונותיו על ידי ריצוי עונש אחד עמוד 20

יוחיד, היינו על העבירה הכבדה ביותר..." - (ע"פ 237/80 קורטאם נ' מדינת ישראל, פ"ד לד (4) 576, 577).

125. יחד עם זאת, וככל שנכון המחוקק להקל עם מי ששלח ידו במעשי עבירה, הרי שהלכה היא עימנו כי ככל שחמורות העבירות בהן הורשע הנידון, ככל שקשות נסיבות ביצוען וככל שיש בביצוען משום מרמס של ערכי היסוד של החברה ושל האינטרסים שמצאה היא לפרוש הגנתה עליהם, כן גוברת ההצדקה לחייבו בריצוי העונשים שהוטלו עליו במצטבר - (ע"פ 6535/01 קוזירוב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 05.05.03), ע"פ 1899/04 ליבוביץ נ' מדינת ישראל - (ניתן ביום 02.03.05); זאת, כמובן, בכפוף לבחינת נסיבות העניין ושיקולים רלוונטיים אחרים.

126. בענייננו, הנאשם שבפני הורשע בעבירות שונות וחמורות מעבירות בהן הורשע בתיק האחרון בבימ"ש השלום בנצרת, מדובר במעשה מכוער ואכזרי כפי שכבר פירטתי ועל כן גוברת ההצדקה לחייבו בריצוי העונשים שהוטלו עליו במצטבר.

בהתחשב במכלול הנתונים והשיקולים אני קובע כי עונש המאסר יהיה בניכוי תקופת מעצרו עד ליום 09.06.15 כפי שיפורט בהמשך.

סוף דבר:

127. כאמור, לטעמי, יש לתת ביטוי ממשי להודאת הנאשמים שבפני ולהקל במידת מה בעונשם וליצור הבדל לא משמעותי בין עונשם לעונש שהוטל על הנאשמים בתיק האחר, חרף העקרויות של אחדות הענישה והשוויון בין נאשמים.

128. לאחר שעיינתי בפסיקה, לרבות הפסיקה שבאי כוח הצדדים הפנו אליה, בחנתי את טענות הצדדים ומבלי להתעלם מכלל אחדות הענישה, השוויון בין נאשמים והשיקולים לקולא ולחומרא, אני מחליט להטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

על נאשם 1:

מאסר בפועל לתקופה של 6 שנים, בניכוי ימי מעצרו מיום 27.08.14 עד יום 09.06.15 בו נידון למאסר בפועל כפי שיוסבר להלן.

הנאשם נידון ביום 09.06.15 בת"פ 59040-12-12 לעונש מאסר בפועל בן 10 חודשים ע"י בית משפט השלום בנצרת, על כן, העונש שהטלתי עליו בתיק זה, התיק שבפני, ירוצה בתום ריצוי העונש שהוטל עליו בתיק בית המשפט השלום בנצרת - קרי, לאחר שירצה 10 חודשי המאסר שהוטלו עליו שם יתחיל לרצות את העונש שהטלתי עליו בתיק זה בכפוף לניכוי ימי המעצר כאמור לעיל.

זאת ועוד אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן חודשיים שהוטל על הנאשם בתיק פלילי 56298-07-14 ע"י בימ"ש השלום בנצרת בחופף.

מאסר על תנאי לתקופה של 18 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא כי הוא לא יישא עונש זה, אלא אם יעבור עבירה בה הורשע או עבירת אלימות מסוג פשע וירשע בגינה.

מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה לפי סעיף 499 לחוק העונשין וירשע בגין אחת מהן.

הנני מורה לנאשם 1 לפצות את המתלוננת בתשלום סכום של 40,000 ₪, אשר יופקד על ידי נאשם 1 עבור המתלוננת בקופת בית המשפט ב- 20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, בסך 2,000 ₪ כל אחד החל מיום 1.6.16 וכלה בכל ראשון לכל חודש שלאחריו.

על נאשם 2:

מאסר בפועל לתקופה של 4 שנים ו- 6 חודשים, בניכוי ימי מעצרו מיום 3.9.14 ועד יום שחרורו 14.1.15.

מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא כי לא יעבור עבירה בה הורשע או עבירת אלימות מסוג פשע וירשע בגינה.

מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי הוא כי לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה לפי סעיף 499 לחוק העונשין וירשע בגין אחת מהן.

הנני מורה לנאשם 2 לפצות את המתלוננת בתשלום סכום של 20,000 ₪, אשר יופקד על ידי נאשם 2 עבור המתלוננת בקופת בית המשפט ב- 20 תשלומים חודשיים כשהתשלום הראשון יהיה ביום 1.6.16 וכלה בכל ראשון לכל חודש שלאחריו..

זכות ערעור לבימ"ש עליון תוך 45 יום, הודעה לנאשמים.

ניתן היום, כ"א תמוז תשע"ה, 08 יולי 2015, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אמיר אליאל, הנאשם 1 שהובא ע"י יחידת הליווי ובא כוחו עו"ד דן גלעד הנאשם 2 בעצמו ובא כוחו עו"ד גבי שמואלי